

УДК 51.755(479)

С. В. Діденко*кандидат юридичних наук, доцент, докторант
Інституту права та суспільних відносин**ВНЗ «Відкритий міжнародний університет розвитку людини «Україна»*

АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВИЙ СТАТУС СУБ'ЄКТІВ ПУБЛІЧНОЇ АДМІНІСТРАЦІЇ, ЯКІ ЗДІЙСНЮЮТЬ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ОБІГУ ТА ЗАСТОСУВАННЯ ЗБРОЇ В УКРАЇНІ

Процес побудови незалежної правової держави передбачає наявність цілісної та ефективної системи органів державної влади, які покликані забезпечувати виконання завдань та функцій держави через управлінський механізм, наділений владними повноваженнями [1, с. 97]. Саме тому все частіше поняття «публічна адміністрація» зустрічається в нормативно-правових актах України та працях деяких науковців [2, с. 522], позначаючи сукупність владних суб'єктів, що забезпечує цей управлінський механізм.

За статистичними даними, в Україні зареєстровано понад 600 000 власників вогнепальної зброї, в яких в особистому користуванні перебуває майже 900 000 одиниць відповідної зброї [3], а таке явище як незаконний обіг зброї та її безпідставне застосування як цивільним населенням, так і посадовцями вже стали буденними явищами. Тому в умовах сьогодення набирає обертів в актуальності питання забезпечення публічною адміністрацією всіма можливими засобами і способами максимального упорядкування усіх відносин у згаданій сфері.

Багато науковців вже звертали увагу на цю проблематику: зокрема, вітчизняні і зарубіжні «світила науки» О. Бокій, А. Благов, В. Гуменюк, А. Долгополов, Д. Корецький, А. Корнієць, А. Кофанов, І. Кузнєцова, О. Піджаренко, М. Федоров, Е. Шелковникова та інші. Проте аналізованої нами проблематики вони торкалися лише опосередковано, досліджуючи більш загальні, спеціальні та суміжні чинники. Тим самим, статус суб'єктів публічної адміністрації у сфері забезпечення обігу та застосування зброї в Україні в адміністративному аспекті є дослідженим поверхнево, безсистемно та потребує подальших наукових розробок.

Мета статті – на основі теорії адміністративного права, аналізу відповідних нормативно-правових актів, праць вчених та інших джерел з'ясувати адміністративно-правовий статус суб'єктів публічної адміністрації у сфері забезпечення обігу та застосування зброї в Україні.

Як слушно зазначає професор Т. Кравцова, суб'єкти публічної адміністрації здійснюють цілеспрямований вплив на ті сфери життєдіяльності суспільства, які потребують такого впливу, з метою узгодження та задоволення як інтересів

держави, так і інтересів суспільства [2, с. 523]. Водночас кожен суб'єкт публічної адміністрації наділений відповідною компетенцією, яка, як правило, дає йому можливість вибирати у конкретних ситуаціях той чи інший варіант поведінки, конкретні дії, тобто відбити зміст своєї регулятивної, сервісної або управлінської діяльності [4, с. 471].

Таким чином, основне завдання публічної адміністрації полягає у цілеспрямованому впливі певних владних суб'єктів на конкретну сферу суспільного життя, що потребує, на основі інтересу держави і суспільства, врегулювання шляхом реалізації їх законодавчо прописаної компетенції.

Професор В. Малиновський трактує термін «публічна адміністрація» як сукупність державних і недержавних суб'єктів публічної влади, ключовими структурними елементами якої є органи виконавчої влади та виконавчі органи місцевого самоврядування [5, с. 168–169]. У свою чергу, на думку Т. Кравцової, публічна адміністрація – це певним чином побудована система органів державної виконавчої влади та виконавчих органів місцевого самоврядування, підприємства, установи, організації та інші суб'єкти, наділені адміністративно-управлінськими функціями, які діють із метою забезпечення як інтересів держави, так і інтересів суспільства в цілому. Водночас публічній адміністрації притаманні властивості, які відрізняють її від інших державних утворень і які можна побачити у визначенні поняття. Діяльність усіх державних органів базується на певних принципах, не є виключенням і публічна адміністрація: вона також діє відповідно до певних принципів (верховенство права, гуманізм, законність, демократизм, професійна компетентність, відповідальність тощо) [2, с. 523].

З огляду на це, публічна адміністрація в сфері забезпечення обігу та застосування зброї є сукупністю передбачених законодавством, уповноважених органів та посадових осіб, наділені адміністративно-управлінськими функціями щодо належного забезпечення обігу та застосування зброї, діяльність яких базується на певних обов'язкових адміністративних принципах із метою задоволення публічних інтересів у межах сфери їх правового впливу.

Відповідно до Конституції України та Законів України, владними повноваженнями наділені державні органи, органи місцевого самоврядування, їхні посадові і службові особи. А сама наявність владних повноважень визначається правовим статусом, тобто обсягом прав та обов'язків органів державної влади. Органи публічної адміністрації наділені адміністративно-правовим статусом [1, с. 98].

Таким чином, щоб з'ясувати адміністративно-правовий статус суб'єктів публічної адміністрації, які здійснюють адміністративно-правове забезпечення обігу та застосування зброї в Україні, потрібно звернутися до доктринальних підходів категоріального апарату цього явища, а потім окреслити систему суб'єктів, які безпосередньо наділені владними повноваженнями в цій сфері.

Загалом, поняття «статус» є одним із фундаментальних в юридичній науці, оскільки дає змогу визначити місце суб'єкта права в системі суспільних відносин, його права й обов'язки стосовно інших суб'єктів [6, с. 28]. Зокрема, словник української мови трактує поняття «статус» як «становище, стан; певний стан чого-небудь» [7, с. 402]. Етимологічно воно походить із латини й означає «правове становище осіб або організацій, установ тощо; становище індивіда або групи осіб щодо інших індивідів або груп у соціальній системі; встановлене нормами права положення його суб'єктів, сукупність їх прав і обов'язків» [8, с. 565]. У свою чергу, Н. Богданова вважає, що це теоретична конструкція, яка поєднує в собі нормативні характеристики, теоретичні уявлення і практику реалізації правових установ [9, с. 4].

Здійснивши відповідні дослідження, Б. Ринакевський зазначає, що, розглядаючи різні визначення поняття «правовий статус», можна узагальнити: правовий статус – це регламентоване нормами права існуюче становище суб'єкта в певній системі, яке залежить від структури, прав, завдань і відповідальності. Водночас правовий статус суб'єктів права складається з об'єктивних, фактично існуючих елементів, виявивши та проаналізувавши які, в цілому, можна пізнати явище комплексно. Усвідомивши правовий статус як цілісну систему, серед структурних елементів якої можна виділити головні, можна з'ясувати характер її взаємозв'язків із середовищем функціонування. Застосовуючи системний метод дослідження, можна тлумачити поняття «правовий статус» як комплексне юридичне явище, що визначає статус (становище) суб'єкта у відповідній системі, та відокремити його статистичні й допоміжні елементи [10, с. 18]. Відповідно, поняття «правовий статус» охоплює своїм змістом місце в системі державних органів конкретного суб'єкта, який безпосередньо здійснює регулюючий вплив на конкретну сферу суспільного життя на основі своєї компетенції.

Професор О. Музичук «правовим статусом» суб'єкта адміністративно-правових відносин визначає систему закріплених у нормативно-правових актах ознак, які визначають його роль, місце та призначення в системі правовідносин, вказують на його відмінність від інших суб'єктів і порядок взаємовідносин між ними [7, с. 401]. Окрім цього, професор А. Куліш зазначає, що питання правового статусу державного органу в юридичній літературі донедавна зводилося, головним чином, до визначення його компетенції, встановленого законодавством кола прав та обов'язків, що не розкриває повністю зміст поняття «правовий статус». Правовим статусом державного органу, як правило, вважають певну сукупність повноважень юридично-владного характеру, реалізація яких забезпечує виконання покладених на нього завдань. Проте професор О. Бандурка застерігає, що таке визначення є доволі вузьким, не охоплює значної частини питань організації і діяльності державних органів, які визначають їх правовий стан або статус (ці два поняття часто ототожнюються, розглядаючись як синоніми) [10, с. 19].

Таким чином, можна стверджувати, що адміністративно-правовий статус – це більш конкретне поняття, яке охоплює своїм змістом певні складові елементи, за допомогою яких є змога дослідити місце певного суб'єкта в усій системі регулюючого впливу з боку держави на певні суспільні відносини.

На думку Д. Цабрія, правовий статус державних органів характеризується: а) офіційною назвою органу; б) порядком та способом його утворення; в) територією діяльності; г) метою діяльності, завдань і функцій; г) обсягом та характером владних повноважень; д) порядком вирішення в органі підвідомчих питань; е) відповідальністю; є) джерелами фінансування органу; ж) наявністю або відсутністю прав юридичної особи; з) правом та обов'язком мати певну внутрішню структуру; і) правом та обов'язком користуватися державними символами [11, с. 126–131]. А. Комзюк додає, що необхідно з'ясувати місце правового статусу державного органу в загальній системі виконавчої влади, рівень і форму його правового регулювання; визначити межі його відання, визначити сферу суспільних відносин, які регулюються цим органом, перелічити об'єкти, йому підпорядковані, з'ясувати коло завдань, на нього покладених, сукупність прав та обов'язків (правомочностей) його посадових осіб при виконанні покладених на орган функцій, тобто визначити міру ймовірної поведінки органу та його посадових осіб при виконанні ними своїх функцій (права), а також міру їх обов'язкової поведінки (обов'язки) [12, с. 63]. На думку Д. Вечерні, доцільно також з'ясувати: органом якого рівня влади є цей орган; до якого виду органів влади він належить за призначенням; хто утворює цей орган; кому орган підпорядкований,

піднаглядний, перед ким відповідальний; яку компетенцію має орган; хто йому підзвітний та підконтрольний; якою є юридична природа актів цього органу; якими державними символами може користуватись; які джерела фінансування органу; чи володіє орган правами юридичної особи [13, с. 26–29]. Тобто, це і є ті складові елементи, за допомогою яких є змога охарактеризувати статус певного суб'єкта публічної адміністрації.

Найдоречнішою, на нашу думку, є позиція М. Шеленка, який дослідивши це питання, зазначає: адміністративно-правовий статус органів публічної адміністрації включає в себе обсяг владних повноважень, а саме компетенцію, закріплену компетенційними (або «статутними») нормативно-правовими актами, що доповнюється важливими елементами – завданнями, функціями, характером взаємозв'язків з іншими органами (як «по вертикалі», так і «по горизонталі»), місцем в ієрархічній структурі органів виконавчої влади, порядком вирішення установчих і кадрових питань [1, с. 99].

Таким чином, щоб з'ясувати сутність адміністративно-правового статусу суб'єктів публічної адміністрації в сфері забезпечення обігу та застосування зброї, необхідно сформулювати перелік державних органів, наділених владною компетенцією, визначити їх місце та роль у регулюючому впливі, окреслити коло їх повноважень у цій сфері.

Статус, основні завдання, організація та принципи діяльності, права та обов'язки, відповідність у сфері обігу та застосування зброї повинні бути передбачені у спеціально створеному законі, якого в цій сфері нині немає. Це дещо ускладнює процес визначення статусу публічної адміністрації, адже необхідно проаналізувати низку відомих нормативно-правових актів.

За обсягом компетенції у сфері нормотворчої діяльності провідну роль відіграє Кабінет Міністрів України. Дослідники відзначають, що деякі питання щодо обігу зброї регулюються іншими суб'єктами влади, наприклад, Верховною Радою України та президентом України. Певні нормотворчі повноваження мають й окремі органи виконавчої влади, серед яких вагоме місце посідає Міністерство внутрішніх справ України [14]. Важливе значення мають його структурні підрозділи, оскільки саме на них здебільшого покладено обов'язки по забезпеченню зазначеної сфери.

Нині ще діє Інструкція про порядок виготовлення, придбання, зберігання, обліку, перевезення та використання вогнепальної, пневматичної і холодної зброї, пристроїв вітчизняного виробництва для відстрілу патронів, споряджених гумовими чи аналогічними за своїми властивостями металевими снарядами не смертельної дії, та зазначених патронів, а також боєприпасів до зброї

та вибухових матеріалів, затверджена Наказом МВС України від 21 серпня 1998 р. № 622. Центральне місце в цій Інструкції займає МВС та його структурні підрозділи.

Основними завданнями органів внутрішніх справ у цій сфері є запобігання порушенням порядку виготовлення, придбання, зберігання, обліку, охорони, перевезення та використання вогнепальної зброї, пневматичної зброї калібру понад 4,5 мм та швидкістю польоту кулі понад 100 м/с (пневматична зброя) і холодної зброї (арбалети, луки з зусиллям натягу тятиви понад 20 кг), мисливські ножі тощо (холодна зброя), пристроїв вітчизняного виробництва для відстрілу патронів, споряджених гумовими чи аналогічними за своїми властивостями металевими снарядами не смертельної дії, та патрони до них, основних частин зброї бойових припасів до зброї й оголошеної зброї, вибухових матеріалів і речовин, попередження випадків їх втрати, крадіжок, використання не за призначенням та з протиправною метою [15].

Відповідальними підрозділами, за вище згаданою Інструкцією, є ДГП МВС, УВСТ, ДКР, ДДСБЕЗ, ГУБОЗ, ГУКП, ГСУ, ДНДЕКЦ, ДРЗ, УМВС України на транспорті, УДАІ, ДДСО, Головний штаб МВС. Зокрема ГСУ, Відділ дізнання МВС України відповідальний за своєчасне та якісне розслідування справ, пов'язаних із крадіжками зброї, боєприпасів та вибухових матеріалів, а також незаконним їх володінням, зберіганням і носінням; ДРЗ МВС України – за виконання роботи щодо обліку, зберігання, знищення чи реалізації вилученої, добровільно зданої та знайденої зброї; Головний штаб МВС України – за забезпечення приймання, зберігання та охорони черговими частинами, міськрайліноорганами внутрішніх справ вилученої, добровільно зданої та знайденої зброї; ДДСО МВС України – за забезпечення засобами охоронної сигналізації об'єктів дозвільної системи, укомплектування підрозділів воєнізованої охорони особовим складом, спроможним за своїми діловими якостями та станом здоров'я забезпечити надійну охорону цих об'єктів тощо [15].

Водночас спостерігається переживана дія цього акта суб'єкта публічного адміністрування, оскільки він був прийнятий для деталізації положень Закону України «Про міліцію», який втратив чинність та отримав правонаступника «Про національну поліцію».

Взагалі на МВС покладена величезна задача з реалізації владно-розпорядчих функцій, зокрема видача дозволів, контроль, видання нормативних актів публічного адміністрування та ненормативних актів публічного адміністрування, забезпечення дотримання певних правил, своєчасне та якісне розслідування адміністративних справ, перевірки, або так звані обстеження, організація постійної взаємодії оперативних служб, взяття

на облік експериментально відстріляних куль та гільз, створення державної кулегільзотеки, зберігання відстріляних гільз та куль; виготовлення бланків дозволів тощо.

Варто згадати й Національну поліцію, яка здійснює контроль за дотриманням фізичними та юридичними особами спеціальних правил та порядку зберігання і використання зброї, спеціальних засобів індивідуального захисту та активної оборони, боєприпасів, вибухових речовин і матеріалів, інших предметів, матеріалів та речовин, на які поширюється дозвільна система органів внутрішніх справ; здійснює у визначеному законом порядку приймання, зберігання та знищення вилученої, добровільно зданої або знайденої вогнепальної, газової, холодної та іншої зброї, боєприпасів, набоїв, вибухових речовин та пристроїв, наркотичних засобів або психотропних речовин; здійснює перевірку документів у особи, в якій є зброя, обіг якої обмежений або заборонений, або для зберігання, використання чи перевезення якої потрібен дозвіл, якщо встановити такі права іншим чином неможливо; вилучає зброю, спеціальні засоби, боєприпаси, вибухові речовини та матеріали, інші предмети, матеріали і речовини, щодо зберігання і використання яких визначено спеціальні правила чи порядок та на які поширюється дозвільна система органів внутрішніх справ, а також опечатує і закриває об'єкти, де вони зберігаються чи використовуються (зокрема, стрілецькі тири, стрільбища невійськового призначення, мисливські стенди, підприємства і майстерні з виготовлення та ремонту зброї, спеціальних засобів, боєприпасів, магазини, в яких здійснюють їх продаж, піротехнічні майстерні, пункти вивчення матеріальної частини зброї, спеціальних засобів, правил поведінки з ними та їх застосування), у випадку виявлення порушення правил поведінки з ними та правил їх використання, що загрожують громадській безпеці, до усунення таких порушень; застосувати вогнепальну зброю як захід поліцейського примусу тощо [16].

Застосування зброї працівниками правоохоронних органів як крайній вияв адміністративного примусу регламентується законодавством і має правові наслідки. Слід зазначити, що для всіх правоохоронних органів загальною нормою із застосування зброї є приписи Закону «Про національну поліцію». Цікавим видається той факт, що, відповідно до Закону України «Про Службу безпеки України», не тільки службові особи мають право на користування зброєю, а й у деяких випадках, зокрема у разі наявності загрози для життя і здоров'я особам, узятим ними під захист, можуть видавати відповідно до чинного законодавства зброю [17].

Ще одним ваговим актом публічного адміністрування в цій сфері є Постанова КМУ «Про за-

твердження Положення про дозвільну систему» від 12 жовтня 1992 р. № 576, в якій зазначено, що контроль за дотриманням посадовими особами міністерств, інших центральних органів державної виконавчої влади, підприємств, установ, організацій, господарських об'єднань і громадянами встановленого порядку виготовлення, придбання, зберігання, обліку, перевезення і використання предметів, матеріалів і речовин, відкриття та функціонування підприємств, майстерень і лабораторій, на які поширюється дозвільна система, здійснюється безпосередньо МВС, а також МОЗ, Мінекоресурсів і Держнаглядохоронпраці [18].

Тобто, окрім Міністерства внутрішніх справ України, суб'єктами публічного адміністрування, що здійснюють забезпечення обігу та застосування зброї, є ще Міністерство охорони здоров'я України, Міністерство екології та природних ресурсів України та Державна служба України з питань праці. Також окремі питання щодо обігу та застосування зброї регламентують своїми відомчими актами й інші суб'єкти виконавчої влади, діяльність яких побічно стосується зазначеної сфери публічного життя: Міністерство доходів і зборів України, Державна інспекція України з питань захисту прав споживачів, Міністерство екології та природних ресурсів України, Державне агентство рибного господарства України, Міністерство фінансів України, Міністерство інфраструктури України, Державний комітет України з питань регуляторної політики та підприємництва, Міністерство енергетики та вугільної промисловості України тощо.

Наприклад, держінспектори органів Мінприроди, які, відповідно до чинного законодавства, мають право на носіння відомчої зброї під час виконання службових обов'язків, мають право застосовувати її як крайній захід, у таких випадках: для відбиття групового та збройного нападу на зазначену особу, членів її сім'ї або окремих громадян, якщо їхньому життю чи здоров'ю загрожує небезпека, для захисту від злочинних посягань на своє житло та майно; для затримання особи, яка вчинила злочин і намагається втекти або вчинити збройний опір; для відбиття збройного чи групового нападу на приміщення державного і громадського підприємства, установи, організації, де працює ця посадова особа; для знешкодження тварин, що загрожують життю чи здоров'ю посадової особи, членів її сім'ї або окремим громадянам [19].

Законопроект «Про вогнепальну зброю цивільного призначення» передбачена така система суб'єктів публічного адміністрування в цій сфері: Міністерство юстиції України та його територіальні підрозділи; Міністерство внутрішніх справ України та його територіальні підрозділи; Міністерство охорони здоров'я та його територіальні підрозділи, органи місцевого самоврядування [20].

Тобто, наявність консолідованого нормативно-правового акта в зазначеній сфері значно б покращила і спростила процес реалізації в ній управлінського механізму.

Ось, зокрема, варто звернути увагу на Міністерство юстиції України, яке, відповідно до Проекту Закону України «Про цивільну зброю і боєприпаси», повинно забезпечувати формування державної політики у сфері державної реєстрації прав; здійснювати нормативно-правове регулювання у сфері державної реєстрації прав; затверджувати статут державного підприємства – адміністратора Єдиного державного реєстру зброї України (далі – ЄДРЗУ), призначати та звільняти його керівника; здійснювати контроль за використанням та збереженням належного державному підприємству (Адміністратору ЄДРЗУ) майна та інші повноваження, передбачені законами України [21].

Таким чином, не беручи до уваги загальну нормативну діяльність держави, найбільший внесок в аналізовану сферу дослідження робить Міністерство внутрішніх справ України разом із його структурними підрозділами, далі – Міністерство юстиції України, а потім інші суб'єкти виконавчої влади, діяльність яких побічно стосується цієї сфери публічного життя.

Усе вище викладене дає можливість сформулювати такі висновки стосовно статусу суб'єктів публічної адміністрації у сфері забезпечення обігу та застосування зброї в Україні:

– публічна адміністрація в сфері забезпечення обігу та застосування зброї – це сукупність, передбачених законодавством уповноважених органів та посадових осіб, наділених адміністративно-управлінськими функціями щодо належного забезпечення обігу та застосування зброї, діяльність яких базується на певних обов'язкових адміністративних принципах із метою задоволення публічних інтересів у межах сфери їх правового впливу;

– основне завдання публічної адміністрації полягає у цілеспрямованому впливі певних владних суб'єктів на конкретну сферу суспільного життя, що потребує, на основі інтересу держави і суспільства, врегулювання шляхом реалізації їх законодавчо прописаної компетенції;

– поняття «правовий статус» охоплює своїм змістом місце в системі державних органів конкретного суб'єкта, який безпосередньо здійснює регулюючий вплив на конкретну сферу суспільного життя на основі своєї компетенції, а адміністративно-правовий статус – більш конкретне поняття, яке охоплює своїм змістом певні складові елементи, за допомогою яких є змога дослідити місце певного суб'єкта в усій системі регулюючого впливу з боку держави на певні суспільні відносини;

– статус, основні завдання, організація та принципи діяльності, права та обов'язки, заходи

соціального і правового захисту, відповідність у сфері обігу та застосування зброї повинні бути передбачені спеціально створеним законом, якого нині немає;

– у цій сфері спостерігається переживана дія акта суб'єкта публічного адміністрування (Інструкції МВС від 21 серпня 1998 р. № 622), оскільки він був прийнятий для деталізації положень Закону України «Про міліцію», який втратив чинність та отримав правонаступника «Про національну поліцію»;

– систему суб'єктів публічної адміністрації в сфері забезпечення обігу та застосування зброї можна окреслити таким чином: Міністерство внутрішніх справ України та його структурні підрозділи, Міністерство юстиції України, Міністерство охорони здоров'я України, Міністерство екології та природних ресурсів України, Державна служба України з питань праці, а також ті, які стосуються цієї сфери побічно (Міністерство доходів і зборів України, Державна інспекція України з питань захисту прав споживачів, Міністерство екології та природних ресурсів України, Державне агентство рибного господарства України, Міністерство фінансів України, Міністерство інфраструктури України, Державний комітет України з питань регуляторної політики та підприємництва, Міністерство енергетики та вугільної промисловості України та інші).

Отже, адміністративно-правовий статус суб'єктів публічної адміністрації, які здійснюють забезпечення обігу та застосування зброї, їх місце та роль у державному управлінні, визначається з огляду на їх повноваження, що передбачені різними нормативно-правовими актами України, і на підставі яких здійснюється їхня забезпечувальна діяльність в цій сфері. Не беручи до уваги загальну нормативну діяльність держави, найбільший внесок в аналізовану сферу дослідження робить Міністерство внутрішніх справ України разом із його структурними підрозділами, а потім інші суб'єкти виконавчої влади, діяльність яких побічно стосується зазначеної сфери публічного життя.

Література

1. Шиленко М. Адміністративно-правовий статус суб'єктів публічної адміністрації, що здійснюють охорону природних ресурсів / М. Шиленко // Інформація і право. – 2014. – № 2. – С. 97–101.
2. Кравцова Т. Поняття та принципи діяльності публічної адміністрації / Т. Кравцова, А. Солонар // Форум права. – 2010. – № 4. – С. 522–525 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.nbu.gov.ua/e-journals/FP/2010-4/10ktmdpa.pdf>.
3. Кожному по пістолету: за і проти «легалізації зброї» // INSIDER. – 2015 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.theinsider.ua/politics/5681366c31352/>.
4. Курс адміністративного права України: підручник / В. Колпаков, О. Кузьменко, І. Пастух, В. Суццен-

ко [та ін.] / за ред. В. Коваленка. – К. : Юрінком Інтер, 2012. – 808 с.

5. Малиновський В. Словник термінів і понять з державного управління / В. Малиновський. – К. : Центр сприяння інституційному розвитку державної служби, 2005. – 254 с.

6. Глущенко С. К вопросу о конституционно-правовом статусе государственного органа / С. Глущенко // Адвокат. – № 12 (135). – 2012. – С. 28–33.

7. Словник української мови : в 11 т. / АН УРСР. Інститут мовознавства ; за ред. І. Білодіда. – К. : Наукова думка, 1970–1980.

8. Словник іншомовних слів / за ред. О. Мельничука. – К. : Наук. думка, 1974. – 572 с.

9. Богданова Н. Категория статуса в конституционном праве / Н. Богданова // Вестник Московского ун-та ; сер. 11 (Право). – 1998. – № 3. – С. 3–20.

10. Ринажевський Б. Компетенція та повноваження військової служби правопорядку (служби правопорядку) у Збройних силах України / Б. Ринажевський // Право і Безпека. – 2010. – № 1. – С. 15–21.

11. Цабрия Д. Статус органа управления / Д. Цабрия // Советское государство и право. – 1978. – № 2. – С. 126–131.

12. Комзюк А. Адміністративно-правові засоби здійснення митної справи : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07 «Теорія управління; адміністративне право і процес; фінансове право» / А. Комзюк ; Національний університет внутрішніх справ. – Х., 2003. – 196 с.

13. Вечерний Д. Адміністративно-правовий статус федеральных органов налоговой милиции : дис. ... канд. юрид. наук / Д. Вечерний. – Екатеринбург, 1999. – 210 с.

14. Іллічов М. Діяльність ОВС щодо регулювання обігу зброї в Україні // М. Іллічов // Кримський юридичний вісник. – 2009. – № 3 (7).

15. Інструкція про порядок виготовлення, придбання, зберігання, обліку, перевезення та використання вогнепальної, пневматичної і холодної зброї, пристроїв вітчизняного виробництва для відстрілу патронів, споряджених гумовими чи аналогічними за своїми властивостями металевими снарядами не смертельної дії, та зазначених патронів, а також боеприпасів до зброї та вибухових матеріалів : Наказ МВС України від 21 серпня 1998 р. № 622 // Офіційний вісник України. – 1998. – № 42. – Ст. 1574.

16. Закон України від 02.07.2015 р. : «Про Національну поліцію» // Відомості Верховної Ради України. – 2015. – № 40–41. – Ст. 1970.

17. Закон України від 25.03.1992 р. : «Про Службу безпеки України» // Відомості Верховної Ради України. – 1992. – № 27.

18. Про затвердження Положення про дозвільну систему: Постанова КМУ від 12.10.1992 р. № 576 // [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/576-92-p>.

19. Наказ Міністерства охорони навколишнього природного середовища України від 12 жовтня 2004 р. № 386 : «Інструкція про порядок придбання, зберігання, обліку, перевезення, використання та застосування вогнепальної зброї, бойових припасів до зброї, пристроїв вітчизняного виробництва для відстрілу патронів, споряджених гумовими чи аналогічними за своїми властивостями металевими снарядами не смертельної дії, та зазначених патронів, а також спеціальних засобів державними інспекторами з охорони навколишнього природного середовища органів, що входять до сфери управління Міністерства охорони навколишнього природного середовища України» // Офіційний вісник України. – 2004. – № 44. – Ст. 2937.

20. Про вогнепальну зброю цивільного призначення : Проект закону від 01.12.2014 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://www.strilets.org/files/zakonoproekt_pro_zbroyu_USA.pdf.

21. Про цивільну зброю і боеприпаси: Проект закону від 10.12.2014 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=52809.

Анотація

Діденко С. В. Адміністративно-правовий статус суб'єктів публічної адміністрації, які здійснюють адміністративно – правове забезпечення обігу та застосування зброї. – Стаття.

У статті доведено, що адміністративно-правовий статус суб'єктів публічної адміністрації, які здійснюють адміністративно-правове забезпечення обігу та застосування зброї, визначається з огляду на їхні повноваження, що передбачені різними нормативно-правовими актами України, і на підставі яких здійснюється їхня забезпечувальна діяльність у зазначеній сфері. Не беручи до уваги загальну нормативну діяльність держави, найбільший внесок в аналізовану сферу дослідження робить Міністерство внутрішніх справ України разом із його структурними підрозділами, а також інші суб'єкти виконавчої влади, діяльність яких побічно стосується зазначеної сфери публічного життя.

Ключові слова: адміністративно-правовий статус, застосування зброї, зброя, обіг зброї, публічна адміністрація.

Аннотация

Диденко С. В. Административно-правовой статус субъектов публичной администрации, которые осуществляют обеспечение обращения и применения оружия. – Статья.

В статье доказано, что административно-правовой статус субъектов публичной администрации, которые осуществляют обеспечение обращения и применения оружия, определяется, исходя из их полномочий, предусмотренных в различных нормативно-правовых актах Украины, и на основании которых осуществляется их обеспечительная деятельность в этой сфере. Не считая общей нормативной деятельности государства, наибольший вклад в рассматриваемую сферу исследования делает Министерство внутренних дел Украины вместе с его структурными подразделениями, а потом другие субъекты исполнительной власти, деятельность которых косвенно касается упомянутой сферы общественной жизни.

Ключевые слова: административно-правовой статус, оборот оружия, оружие, применение оружия, публичная администрация.

Summary

Didenko S. V. The administrative and legal status of public administration which is ensuring circulation and use of weapons. – Article.

The article proved that the administrative and legal status of public administration which is ensuring circulation and use of weapons in Ukraine, determined on the basis of their powers provided for in various legal acts of Ukraine. The largest contribution does the Ministry of Interior of Ukraine together with its departments and other business executive whose activities indirectly concerning this sphere of public life.

Key words: administrative and legal status, circulation of weapons, guns, public administration, use of weapons.